

26

7. strategija: Otimanje djece

ORWELLOVA 1984. najpoznatija je knjiga o „Velikom bratu”, ali postoji još jedna knjiga jednako tako proročanska i točna. Spojite li uvide iz obje dobit ćete, u velikoj mjeri, svijet prema kojem upravo hitamo ne odlučiti li čovječanstvo stisnuti kočnice. *Sad i odmah.*

Ta druga knjiga je *Vrli novi svijet* Aldousa Huxleya objavljena 1932. a, kao što sam ranije objasnio, obojica pisaca, i Huxley i Orwell, dobivali su informacije za svoje ‘romane’ na temelju svoje povezanosti s iluminatskim Fabijanskim društvom. *Vrli novi svijet* opisuje svjetski sustav potpune kontrole u kojem se djeca podižu u kolektivnim odgajalištima gdje od rođenja bivaju uvjetovana da štiju Državu. Učine li djeca bilo što suprotno programiranim uputama podvrgavaju ih elektrošokovima kakve daju laboratorijskim štakorima. U jednom prizoru bebe pužu na sve četiri prema slikama cvijeća i ptica, pa istog trena dobivaju elektroškove jer Država ne želi da djeca vole prirodu. U današnje vrijeme, kada ljudi ne postupaju na način prihvatljiv Državi bivaju kažnjavani, a naprave li što se od njih traži bivaju nagrađeni. Jedan oblik ‘elektrošoka’ je napad i ismijavanje ljudi koji se protive konvencionalnom „načinu razmišljanja” kao i stvaranje ozračja u kojem je zločin biti drukčiji. Djeci u *Vrloj novom svijetu* ispire se mozak čak i dok spavaju jer subliminalne ih poruke pretvaraju u nezasitne potrošače kako bi se pokretao motor industrijske proizvodnje. Bit kontrole djece u Huxleyevoj knjizi je sklanjanje mališana izvan utjecaja njihovih roditelja i razbijanje obiteljske zajednice. Upravo je to sada na djelu, a isplanirano je mnogo prije negoli je Huxley, početkom 1930-ih, napisao svoju knjigu (sl. 300). Prisjetimo se kako je 1969. godine

Slika 300: Zatupljivanje i omamljivanje djece lijekovima prilično je daleko odmaklo, baš kako je opisao Huxley

rotšildski cionist dr. Richard Day rekao da obitelj, sukladno planu, treba sve više gubiti na važnosti, a iste je godine Britansko humanističko udruženje objavilo: „... neki protivnici humanizma optužili su nas da želimo razoriti tradicionalnu kršćansku obitelj. U pravu su. Upravo to kanimo napraviti.” Humanizam odbacuje religiju i ‘nadnaravno’ iako je i sâm ogranak svojevrstne religije – ‘scijentizma’. Ne prihvaća život poslije smrti i tvrdi da je svaki čovjek sklop uma, tijela i osobnosti. Ne postoji dualizam duše i tijela, iz čega slijedi da u trenutku smrti um i tijelo prestaju postojati. Humanizam je paravan iza kojeg se iz čovjekove percepcije želi ukloniti pojam vječne Svijesti. Britansko humanističko udruženje osnovao je 1896. godine Amerikanac Stanton Coit, nazvavši ga Unijom etičkih društava. Coit je bio istaknuti član Fabijanskog društva, a kad je njegova organizacija 1960-ih preimenovana u Britansko humanističko udruženje njegov prvi predsjednik bio je Julian Huxley, brat fabijanista Aldousa „*Vrlog novog svijeta*” Huxleya. Godine 1965. naslijedio ga je A. J. Ayer čiji je otac radio za obitelj Rothschild. Čovjek opsjednut nepostojanjem Boga, profesor Richard Dawkins, potpredsjednik je Britanskog humanističkog udruženja dok istovremeno vodi svoju vlastitu religiju, scijentizam, (uvjet za članstvo: zatočeništvo u lijevoj strani mozga).

Konvenciju Ujedinjenih naroda o pravima djeteta, odnosno odskočnu dasku ka državnoj kontroli nad djecom, donio je 1989. godine UNICEF, Međunarodni dječji fond. Konvencija je predstavljena kao povelja o ljudskim pravima djece, a zapravo je osmišljena s ciljem da zabije klin u odnose djece i roditelja. Ujedinjeni narodi tijesno surađuju sa Svjetskim savezom mentalnog zdravlja preko UNESCO-a (Organizacije UN-a za obrazovanje, znanost i kulturu), čiji je prvi generalni direktor bio Julian Huxley. Svjetski savez mentalnog zdravlja ustanovljen je 1948. u istom razdoblju kao i Ujedinjeni narodi i Svjetska zdravstvena organizacija, a njegov prvi predsjednik bio je John Rawlings Reese, osnivač svjetske ustanove za društveni inženjering, Institut Tavistock u Londonu, o kojem će kasnije biti više riječi. Rawlings Reese obvezao se preobraziti društvo masovnom manipulacijom ponašanja. Ujedinjeni narodi imaju „savjetodavni odnos” sa Svjetskim savezom mentalnog zdravlja, što je od velike važnosti s obzirom da osnivački dokument Saveza, „Mentalno zdravlje i svjetsko državljanstvo”, kaže sljedeće:

Istraživanja ljudskog razvoja ukazuju na sposobnost mijenjanja ljudskog ponašanja tijekom života, osobito tijekom najranije dobi, djetinjstva i mladenaštva ... Društvene institucije poput obitelji i škole svoj otisak ostavljaju vrlo rano ... Muškarci i žene u kojima su ti obrasci stavova i ponašanja usađeni pružaju otvoreni otpor društvenim, ekonomskim i političkim promjenama.

Drugim riječima, uništi obitelj kako bi Država mogla usaditi *svoj* osjećaj percepcije od samog rođenja. Aldous Huxley opisuje iluminatski plan za djecu u svom *Vrloj novom svijetu* gdje „direktor odgajališta i uvjetovanja” svojim učenicima objašnjava podrijetlo izraza ‘roditelj’:

Ukratko, roditelji su bili otac i majka ... Znam, to su neugodne činjenice. Ali neugodna je i većina povijesnih činjenica ... U ta vremena ... djecu su odgajali njihovi roditelji umjesto Državni centri za uvjetovanje.

Djeca u *Vrlom novom svijetu* dolaze na svijet umjetnim postupcima Svjetske države, a ne prirodnim rođenjem. Rotšildski cionist dr. Richard Day rekao je liječnicima prisutnim na ranije spomenutoj konferenciji održanoj 1969. da 'oni' namjeravaju „preusmjeriti svrhu seksa – u seks bez razmnožavanja i razmnožavanje bez seksa.” U *Vrlom novom svijetu* djeca su podijeljena u pet kasta: alfe, bete, game, delte i epsilone, a svaka kasta opet je podijeljena u podskupine pod nazivom 'plus' i 'minus'. Najvišoj je kasti dopušteno da se razvija prirodno, dok se drugima daju kemikalije kako bi ih se mentalno i fizički sputalo. To se već događa u današnjem društvu s kemijskim koktelima koje nazivamo hranom i pićem, a proizvodi namijenjeni djeci spadaju u one najgore.

Zatim, dakako, imamo masovno omamljivanje djece pomoću psihoaktivnih pripravaka poput Ritalina. Kaste alfa i beta stvaraju se iz jednog oplodjenog jajašca koje se razvija u jedan jedini fetus, ali druge su rezultat onoga što Huxley naziva „Bokanovskyjevim procesom”. Mi bismo to nazvali masovnim kloniranjem. Njime se omogućuje stvaranje gotovo stotinu djece iz samo jednog jajašca, a tisuće njih iz samo jednog jajnika. U *Vrlom novom svijetu* nema emocionalnih odnosa, jer „svatko pripada svakom”. Pojam obitelji je gnusan, a ideja o roditeljstvu smatra se vulgarnom. Knjiga je napisana prije 80 godina, ali pogađa „u sridu”. Svijet koji opisuje Huxley onakav je kakvog žele obitelji odabranih krvnih loza i njihovi gmazovski gospodari, a sada već vidimo kako totalitarističko šuljanje ubrzanim koracima hita u tom smjeru.

Državna kontrola nad djecom

Svjedočimo također sve duljim popisima izgovora za odvajanje djece od njihovih roditelja, a česta je i situacija u kojoj se nečije protivljenje državnim naptucima izjednačava s „lošim roditeljstvom” ili čak „zlostavljanjem djece”. Ne želite li učiniti ono što Država određuje da je najbolje za vašu djecu Država vas mora primorati da se pokorite ili vam oduzima djecu. Takvu metodu vidimo na djelu u slučaju cijepjenja. Sandy Macara, bivši predsjednik Britanske liječničke komore, rekao je da ukoliko se roditelje ne može uvjeriti da svojoj djeci daju vrlo kontroverzno MMR cjepivo, tada bi ga trebalo učiniti obaveznim. U sljedećoj fazi, nastave li ljudi biti nijemi promatrači u vlastitom porobljavanju, oni koji se i dalje protive cjepivu bit će optuženi za zlostavljanje i ugrožavanje vlastite djece zbog uskraćivanja cjepiva. I zato je vrlo važno da roditelji nešto poduzmu i udruže se s istomišljenicima te oforme mreže za razmjenu informacija i pružanje uzajamne podrške. Odabrane krvne loze plaši mogućnost da to ljudi učine u masovnim razmjerima. Uporno razbijaju strukture koje spajaju ljude i stoga moramo uspostavljati nove. Ljudi gube sve više prava da odlučuju o svojoj djeci jer ih Država preuzima na sebe. Čitajući sa svog blesimetra, Barack Obama poziva djecu da još više vremena provode u

školi, daleko od svojih obitelji, i predlaže ukidanje ljetnih školskih praznika kakve poznajemo. Obama je pojasnio da američka djeca provode premalo vremena u školi, a da „izazovi novog stoljeća zahtijevaju više vremena provedenog u razredu”. Sve je to dio neprestanog pritiska kojim se djecu i mladež na sve dulje vrijeme stavlja u ruke Države. Postupanje tog čovjeka doista je sramotno. John Taylor Gatto 1991. bio je „Učitelj godine” u državi New York, ali njemu je posve jasno kakva je svrha javnog obrazovanja: programiranje, indoktrinacija i dehumanizacija djece svijeta. Napisao je sljedeće:

Mreže poput škola nisu zajednice, a školsko podučavanje nije obrazovanje. Otimanjem 50 posto ukupnog vremena mladih, stavljanje mladih ljudi u učionice s mladim ljudima iste dobi, oglašavanjem zvona za početak i završetak rada, zahtijevanjem od mladih da misle o istoj stvari u isto vrijeme na isti način, ocjenjivanjem mladih onako kako mi ocjenjujemo povrće – na desetine groznih i glupih načina – škole iz takvih mreža kradu vitalnost zajednica i zamjenjuju je jednim gadnim mehanizmom. Na takvim mjestima nitko ne može preživjeti netaknute ljudskosti: ni djeca, ni učitelji, ni administratori, ni roditelji.

Sada Obama i njegovi gospodari žele da djeca budu još dulje u kandžama države (sl. 301). Dr. Richard Day je rekao da, po planu, „škola treba biti središte zajednice”. Obamin ministar ‘obrazovanja’ Arne Duncan kaže da ima „viziju škole kao srca zajednice”. Ma da? A daj mi, molim te, reci tko ti je dao tu ‘viziju’? Ne, ne trebaš odgovoriti. Duncan je još jedan proizvod zahodske jame (čikaške politike) iz koje su izronili Obama, Amanuel i Axelrod. Proračunato programiranje djece i mladeži razotkrila je Charlotte Iserbyt, viša politička savjetnica u Uredu edukacijskog istraživanja i unaprjeđivanja pri američkom Ministarstvu obrazovanja tijekom prve Reaganove administracije. U svojoj knjizi *Namjerno zaglupljivanje Amerike* te u medijskim intervjuima ona otkriva kako je obučavana da se obračunava s onima u sustavu koji se ‘opiru’ preobrazbi američkog i svjetskog obrazovanja. Na temelju

insajderskih informacija otkriva da se programima koje su osmislili iluminatska Carnegiejeva zaklada i UNESCO Juliana Huxleya želi nametnuti promjena ponašanja i percepcije kroz ‘obrazovni’ sustav. Charlotte Iserbyt kaže:

Slika 301: Dolazimo po vas, djeco. Sada pripadate nama.

Sve je započelo 1934. kad je Carnegiejeva zaklada napravila plan za sljedećih stotinu godina kojim se gospodarstvo naše zemlje želi preobraziti iz jedne slobodne, individualističke u planiranu privredu, što će se učiniti pomoću škola. Odonda je američko obrazovanje stavljalno veći naglasak na značaj skupine, a ne pojedinca ... Smisao

obrazovanja se promijenio i usredotočio na emocionalno zdravlje učenika umjesto na akademsko stjecanje znanja.

Planirali su stvoriti nove naraštaje Amerikanaca koji će svojom 'nacijom' smatrati Ujedinjene narode, a ne Sjedinjene Države, otvarajući vrata jednoj objedinjenoj svjetskoj vladi. Htjeli su programirati djecu i mladež da ne razmišljaju svojom glavom, a dio toga bilo je i uzimanje droga. Sve što Charlotte Iserbyt razotkriva o sračunatom napadu na psihu američke djece događa se u sve većim krajnostima diljem svijeta. Ona posebno ističe dio koji u programiranju djece igra Benjamin Bloom (rotsildski cionist), američki „edukacijski psiholog” na Čikaškom sveučilištu i edukacijski savjetnik izraelske vlade. Bloom je ustvrdio da je svrha obrazovanja „promjena misli, postupaka i osjećaja učenika”.

Škole postaju tiranije – kao što je i planirano. Jedan republikanac iz Teksasa čak je zatražio da roditelji budu kažnjeni globom od 500 dolara i da budu upisani u kaznenu evidenciju ne budu li dolazili na zakazane roditeljske sastanke. Da, sama ta zamisao je apsurdna, ali takvim putem kroči svijet. Jednoj majci u Britaniji zabranjen je dolazak u školu zato što je mirno zamolila jednog nasilnika da prestane koristiti njenog petogodišnjeg sina kao „boksacku vreću”. Christine Hart mjesecima je molila učitelje da nešto poduzmu, ali poduzeto nije ništa. Christine su rekli da više ne smije kročiti nogom u Orleans Infant School u Twickenhamu u Londonu, i da mora doći na saslušanje pred ravnateljima na kojem će se raspravljati o njenom ponašanju.

Optužili su je za „verbalno zlostavljanje” učenika i remećenje razredne nastave, i upozorili da pravljenje ‘izgređa’ u školi može predstavljati kazneno djelo. Svi budući incidenti bit će prijavljeni policiji. Dakle, imamo slučaj majke koja je pokušavala zaštititi svog petogodišnjeg sina koji se svakog dana vraćao iz škole u suzama, dok nastavno osoblje nije činilo ništa da zaustavi nasilnika. Da je to jedan usamljen slučaj mogli bismo ga otpisati kao postupanje glupih ljudi u tamo nekoj školi. Ali nije. Škola koje djeluju poput diktatura svakim je danom sve više, a to je dio plana kojim se svu djecu, korak po korak, predaje u ruke Države. Roditelji u Britaniji koji voze skupine djece na sportske događaje i susrete izviđača sada se moraju podvrgnuti provjeri ranije kažnjavanosti ili platiti kaznu i do 5000 funti. Javni djelatnici procjenjuju da će jedanaest milijuna ljudi, odnosno sve osobe iz ovlaštenih ustanova koje dolaze u doticaj s djecom, morati biti registrirane kod orvelovske „Nezavisne službe za zaštitu djece”, uključujući roditelje koji prevoze djecu svojih prijatelja na sportske događaje, utakmice itd. Britanske škole službeno provjeravaju eventualnu raniju kažnjavanost roditelja koji žele pratiti svoju djecu na skupno pjevanje božićnih pjesama i druge svečane aktivnosti da ne bi, slučajno, bili pedofili. Predstavnici jedne seoske škole rekli su roditeljima kako moraju biti provjereni prije negoli dobiju dopuštenje da otprate djecu na jutarnje pjevanje božićnih pjesama u mjesnoj crkvi udaljenoj deset minuta hoda. Ostale škole zahtijevaju provjeru roditelja koji pješice idu s djecom od škole do poštanskog sandučića u koji ubacuju pisma Djeđu Mrazu. Kriminalistička provjera također se vrši u slučaju britanskih tinejdžera uključenih u vladinu politiku obaveznog „društvenog rada” za mlade između 16 i 18 godina. Sve ove krajnosti i

budalaštine prodaju se kao zaštita djece od pedofila, iako je pravi razlog još veća kontrola Države nad djecom i potkopavanje roditeljskih prava. Žele li uhititi pedofile trebali bi posjetiti Capitol Hill (američki Kongres) ili britanski Parlament. Ondje ih ima napretek. Pitajte Georgea Busha starijeg, on vam zna sve o tome.

Fabijanski plan

Britanska vlada je 2009. pokrenula orvelovske „Projekte obiteljske intervencije” u cilju obaveznog nadzora obitelji koje Država smatra ‘besramnim’. Projekte je uveo „ministar za djecu” inspirativnog imena: Ed Balls¹ (sl. 302). „Ovo je energična i beskompromisna podrška obiteljima da dopru do srži problema.”, izjavio je Balls. Ciljane obitelji bit će prisiljene prihvatiti intenzivni nadzor od 00.00-24.00 kojim će se provjeravati idu li djeca u školu, odlaze li spavati na vrijeme i da li se pravilno hrane. Balls želi vidjeti te ‘projekte’ u svakom dijelu zemlje, a to je samo još jedan korak u totalitarističkom šuljanju ka državnom vlasništvu nad djecom. Roditelje i njihovu djecu država svake godine primorava da potpišu „Sporazum o domu i školi” – „ugovor o ponašanju” kojim vlasti određuju što roditelji i djeca moraju činiti. Roditelji moraju prijaviti druge roditelje koji „dopuštaju svojoj djeci da se loše ponašaju”, a prijavljeni roditelji bit će podvrgnuti ‘sankcijama’.

Oporbena Konzervativna stranka, pod vodstvom rotšildskog lutka Davida Camerona, pokudila je vladinu politiku kao... „zakašnjelu i nedostatnu”. Nadahnuće za *Vrli novi svijet* Aldous Huxley je crpio iz svojih spoznaja o fabijanskom planu i stoga vas neće iznenaditi činjenica da je ministar za djecu Ed Balls istaknuti član i bivši

Slika 302: Balls

predsjednik Fabijanskog društva. On samo slijedi fabijanski plan: stavljanje djece u posjed Države poticanjem ljudi da jedni druge uhode i prijavljuju roditelje vlastima. Balls želi da djeca započnu s redovnim školovanjem s navršene četiri godine života. I opet, dakle, imamo metodu kojom se djecu želi udaljiti od roditelja što je ranije moguće i zatočiti ih pomoću „redovnog školovanja” u lijevoj strani mozga, a nauštrb igre (desne strane mozga) koja potiče razigranu maštu. Godine 2007. tijekom posljednjih mjeseci na premijerskoj poziciji adut Fabijanskog društva Tony Blair donio je zakon koji omogućuje praćenje djece od rođenja u svrhu „prepoznavanja potencijalnih kriminalaca”. Mrežu treba baciti na što šire područje „kako bi se spriječio razvoj kriminala”, obrazložila je Blairova vlada, predloživši „uspostavu univerzalnih provjera tijekom djetetova razvoja kako bi se pružateljima usluga pomoglo da prepoznaju one

¹ Balls, između ostalog, znači ‘jaja’, ‘muda’; u prenesenom značenju: ‘sranje’, ‘glupost’ itd.; *op. prev.*

najrizičnije pojedince sklone prijestupima”. Plan je obuhvaćao novu bazu podataka o djeci i njihovim roditeljima, a u procjenama djetetova ponašanja tražit će se znakovi koji bi upućivali na njegovu sklonost kriminalu. Među tim znakovima su manjak koncentracije (većinom rezultat dosadnih predavanja i aditiva u hrani). Ovdje govorimo o orvelovskom konceptu ‘pred-zločina’ kada se ljude uhićuje i zatvara za zločine koje vlasti kažu da bi oni *moгли* počinili. Fabijanist Bertrand Russell opisao je plan za djecu u svojoj knjizi iz 1931. godine pod naslovom *Znanstveni pogled (The Scientific Outlook)*:

Svi dječaci i djevojčice učit će od rane dobi da budu, kako to obično nazivamo, ‘kooperativni’ tj. da rade upravo ono što svi drugi rade. Kod te će se djece obeshrabrivati inicijativa, a neposluh će se, bez ikakvog kažnjavanja, iskorjenjivati znanstvenim metodama ...

... cilj obrazovanja trebalo bi biti uništavanje slobodne volje kako bi učenici, jednom kad napuste školu, bili nesposobni, tijekom preostalog dijela svog života, razmišljati ili postupati drukčije negoli bi to htjeli njihovi školski ravnatelji ...

... Prehrana, injekcije i zapovijedi zajednički će, od vrlo rane dobi, proizvesti onakvu vrstu karaktera i vjerovanja koje vlasti smatraju poželjnima, a svaka ozbiljna kritika ustoličenih vlasti postat će psihološki nemoguća. Makar svi bili jadni i bijedni, sami će sebe smatrati sretnima jer će im vlasti reći da su sretni.

Plan usmjeren na djecu je globalan, a ono što se događa u Britaniji događa se svugdje. Obamin prijedlog zakona o „zdravstvenoj njezi” iznijet 2009. sadrži iste teme skrivene unutar više od tisuću stranica napisanih jezikom toliko uopćenim da bi mogao značiti bilo što. Orvelovskom jeziku unatoč, vidljivo je što zapravo žele – kontrolu Države nad djecom. Stavci 440. i 1904. kongresnog prijedloga govore o „programima kućnih posjeta za obitelji s malom djecom i za obitelji koje očekuju prinovu”. Znači li to da fabijanist Ed Balls radi i za Obamu? Obamin prijedlog nalaže da „dobro obučeno i sposobno osoblje” (državno obučeni roboti) poučavaju roditelje o ponašanju djece (o promjeni ponašanja) te o njihovom odgoju.

Aldous Huxley lagano tresе glavom, a na usnama mu titra osmijeh. Sljedeći je korak posvemašnje micanje roditelja sa scene. Prijedlog zakona o „zdravstvenoj njezi”, pod okriljem predsjednika Lažnjaka, izradili su Obamini gospodari koji su odlučili da njegovim potpisom taj prijedlog zakona postane zakon. U njemu stoji da će se roditeljima pružiti „informacije o dobno primjerenom dječjem razvoju u kognitivnom, jezičnom, društvenom, emocionalnom i motoričkom dijelu ... o prilagodbi, savjetovanju i poučavanju o roditeljskoj praksi ... o vještinama potrebnim za interakciju s njihovim djetetom i poticanju dobi primjerenog razvoja”. Sada George Orwell lagano tresе glavom, i sada njemu titra osmijeh na usnama. Prijedlog tog zakona cilja na iste ljude na koje cilja i Ed Balls: Država „će utvrditi i davati prioritet asistiranju zajednica kojima je takva pomoć neophodna, osobito zajednica s visokim udjelom obitelji niskih prihoda.” Sve će to biti plaćeno, nevidenim razinama duga

unatoč, potporama od strane savezne vlade. Kad je na kocki zacrtani plan novac nije u pitanju.

Legalizirane otmice

Doista je uznemiravajuć način na koji Država roditeljima oduzima djecu preko tajnih „obiteljskih sudova” zbog najneobičnijih razloga. Ovi sudovi nemaju porotu, a norma dokazivanja niža je negoli na kaznenim sudovima. Vlasti ne moraju nepobitno dokazati da je dijete zlostavljano, već samo da bi to, prema „vagi vjerojatnosti”, mogao biti slučaj. Tako je npr. majkama koje su bile oslobođene optužbe za zlostavljanje na kaznenom sudu djecu ipak otela Država odlukom obiteljskog suda, koji zahtijeva niže razine dokazivanja. Bahati, umno programirani „socijalni radnici” pomoću tog namještenog sustava grabe djecu i predaju ih u ruke obitelji usvojitelja po svom izboru, a prave roditelje upozoravaju da, usprotive li se ovakvim nečuvenim postupcima, nikada više neće smjeti vidjeti svoje dijete. Ako se prvi put susrećete s ovakvim informacijama ovu posljednju rečenicu vrijedi još jednom pročitati. Socijalni radnici u Britaniji oduzeli su bebe blizance jednoj majci zato što je, u šali, rekla da joj je carski rez nagrdio tijelo. Potrošila je 28.000 funti na izvantjelesnu oplodnju u očajničkom pokušaju da dobije djecu, a ovi duboko poremećeni ljudi oduzeli su joj djecu u roku od nekoliko tjedana. Kad se razljutila zbog onoga što su joj učinili izvijestili su da je „sklona napadima bijesa”, što bi moglo ugroziti njene blizance. Vlasti iskorištavaju medijski dobro popraćene slučajeve pravog zlostavljanja kako bi pročešljale zajednicu tražeći lažna ‘zlostavljanja’ pomoću kojih bi mogli otimati djecu od njihovih roditelja. Ovo postaje sve učestalije, ali javnost to ne uviđa jer se sve radi u tajnosti. Slučajevi za koje ipak uspijemo čuti predstavljaju tek malen broj roditelja kojima Država svake godine oduzima djecu. Jack Straw (rotšildski cionist), fabijanski ministar ‘pravosuđa’, obećao je, usred rastućeg ogorčenja prema ovoj nepravdi, da će obiteljski sudovi biti otvoreni za medije, ali suci su donijeli odluku da novinari ne smiju prenijeti javnosti ništa što vide ili čuju dok je sudski postupak u tijeku. *Sir* Mark Potter, predsjednik Obiteljskog suda, izdao je smjernice koje kažu da „sudski postupak ostaje sudski postupak iza zatvorenih vrata, i ... prema tome, postojeći stav glede objavljivanja informacija u vezi sa sudskim postupkom koji se odvija na takav način vrijedi do daljnjeg.” Ovo je tipični suhoparni i zamorni stil establišmenta koji kaže da zabrana izvještavanja o slučajevima iz obiteljskih sudova ostaje na snazi – a Straw je znao da hoće. Godine 2007. otkriveno je da lokalne vlasti oduzimaju djecu roditeljima kako bi ispunile svoje ‘ciljeve’ u domeni usvajanja djece, a sada se na ‘skrb’ Državi svake godine daje nekih 25.000 djece, i to samo u Ujedinjenom Kraljevstvu. Vlada plaća financijski bonus gradskim vijećima koja ispune zadanu ‘kvotu’. Razmislite o tome: djeca se nepotrebno uzimaju na ‘skrb’ Države i daju usvojiteljima samo da bi se ispunili državni ciljevi i unovčili financijski poticaji za takvo postupanje.

Kako možete imati predviđene ‘ciljeve’ u sferi usvajanja djece kada se svaki slučaj mora prosuđivati sam za sebe? Kako možete imati financijske poticaje za otimanje

djece roditeljima? Kao i uvijek, kada nešto nema smisla i vrijeđa svu zdravorazumsku pravdu na djelu je ostvarivanje agende.

John Hemming, član parlamenta u Britaniji iz redova liberalnih demokrata, koordinira organizaciju pod nazivom „Pravda za obitelji” koja se zalaže za reformu sustava. Reкао je da lokalne vlasti preko obiteljskih sudova vrše ‘odmazdu’ protiv obitelji koje osporavaju liječničke dijagnoze njihove djece ili preispituju njihove odluke. „Vrlo često parnice s temom skrbi o djeci koriste se kao odmazda od strane lokalnih vlasti protiv ‘drskih’ ljudi koji proturječe sustavu.”, rekao je Hemming. Jednoj obitelji oduzeto je svo šestero djece nakon što su roditelji doveli u pitanje potrebu invazivnog zdravstvenog testiranja njihove kćeri kod koje je postojala sumnja da ima neku bolest krvi. Testovi su na kraju bili negativni, ali nalog o oduzimanju djece ostao je na snazi. Jedan drugi član parlamenta, konzervativac Tim Yeo, optužio je Vijeće okruga Suffolk da „ustrajno traži prilike za odvajanje beba od njihovih majki”. „Njihovi socijalni radnici čine to na način koji je, po mome mišljenju, ponekad jednak otimanju djece.” - izjavio je Yeo. Raskrinkao je ponašanje socijalnih radnika koji su jedan par primorali da daju svoju 11 tjedana staru djevojčicu na usvajanje iako nije bilo nikakvih naznaka bilo kakvog zlostavljanja. Reкао je da su socijalni radnici pričekali da otac djeteta izađe van i da su potom izvršili raciju njihovog doma uz pomoć policije i „istrgnuli bebu iz ruku majke”. Članovima parlamenta Yeo je rekao: „Činjenica da nije utvrđen nikakav propust u fizičkoj i emocionalnoj brizi djeteta od strane njegova roditelja nisu odvratili vijeće od nauma da razori tu krhku obitelj.” Roditelji sada smiju vidjeti bebu samo jednom mjesečno, uz nadzor socijalne službe. Planiraju napustiti zemlju jer majka je ponovno trudna i grozi se pomisli da će joj Država oteti i tu bebu. Usprkos strašnih nepravdi koje sve češće izlaze na svjetlo dana, Martin Narey, ravnatelj Barnardoša, britanskog dobrotvornog društva za pomoć djeci, pozvao je na oduzimanje još većeg broja djece od njihovih roditelja. Taj bivši direktor Uprave britanskih zatvora (ovo mu je velik napredak u karijeri) rekao je da socijalni radnici moraju biti ‘proaktivniji’. A rekao je i ovo: „Da doista vodimo brigu o interesima djeteta djecu bismo oduzimali roditeljima čim se rode i predavali ih stalnim usvojiteljima, gdje znamo da će imati najbolji mogući odgoj.” Podržala ga je zastupnica Caroline Flint, članica Fabijanskog društva. Ova se tema sve češće javlja. Da, neku djecu treba zaštititi od njihovih roditelja, ali jednom kad sustava kočnica i ravnoteža više ne bude – a svakim danom sve brže nestaje – tada upadamo u glib fašizma. Početkom 20. stoljeća, tijekom eugeničkog ludila financiranog od strane odabranih krvnih loza, socijalni radnici su postavljeni kao arbitri koji odlučuju koju djecu treba sterilizirati i maknuti iz njihovih obitelji. Povijest se sada ponavlja. Socijalne službe postale su državna mafija u koju se novače socijalni radnici „ispravnog stava” da budu pješništvo tiranije, dok se redovi onih pravih, poštenih socijalnih radnika polako ali sigurno prorjeđuju.

Jednoj djevojci u Škotskoj socijalni radnici zabranili su da se uda dva dana prije vjenčanja zato što, kako rekoše, nije dovoljno inteligentna. Na takvim je temeljima započeo i eugenički pokret. Djevojka je, ustvari, imala blage poteškoće u učenju, a njen zaručnik je rekao da je to saznao nakon dva mjeseca poznanstva s njom i

da prije toga nije uočio nikakve naznake istoga. Usprkos tome, siledžijski momci i djevojke iz socijalne službe pri Vijeću okruga Fife vjenčanju su se usprotivili, a vlasti su odbile odobriti taj brak iako su prstenje, vjenčanica i svadbena večera već bili plaćeni. Zatim su ti bešćutni i okrutni ljudi najavili da će uredno oduzeti bebu te djevojke nekoliko sati nakon rođenja i dati ga usvojiteljima po svom izboru.

Otac djeteta, nesuđeni djevojčin muž, rekao je da želi preuzeti punu odgovornost za svog sina, ali to nije mogao učiniti zato što... nije oženjen majkom djeteta. *Samo mi nemojte reći da zabrana tog braka i otmica tog djeteta nisu povezani.* Otac je rekao: „Socijalne službe uništavaju nam život. S obzirom da nismo vjenčani – jer nam socijalne službe ne dopuštaju da se vjenčamo – čini se da nemam nikakvih prava kao otac.” Razmjeri i dubina uplitanja Države u život građana upravo su šokantni. Do jeseni 2009. rekordan broj britanske djece oduzet je roditeljima i dat na zbrinjavanje „zbog recesije”. A, onda dobro. Samo u Engleskoj i Walesu golemim porastom takvih slučajeva broj djece u udomiteljskim obiteljima popeo se na oko 50.000.

Plaćeni po otmici

Otimanje djece od strane Države nije ograničeno samo na Ujedinjeno Kraljevstvo. Slično se događa u cijelom svijetu, jer prema planu, kako ga je opisao Huxley u svom ‘romanu’, treba stvoriti Svjetsku državu koja će odgajati i posjedovati svu djecu. Istraživanjem koje je proveo list *Los Angeles Daily News* otkriveno je da savezne i državne vlasti plaćaju okrugu Los Angeles gotovo 30.000 dolara na godinu za svako dijete kojeg se dočepaju socijalne službe, sa svojim, o, kako li samo prikladnim inicijalima - ‘SS’. Cifra se može popeti i do 150.000 dolara za djecu s posebnim potrebama. Tim se novcem plaćaju udomitelji te plaće i naknade socijalnih radnika koji djecu otimaju. Stoga je primjeren njegov alternativni naziv: „perverzni poticajni faktor”. Što više djece imaju u sustavu, to sustav zaradi više novca. Novčani čimbenik može se razabrati u specifikaciji brojki. Djeca iz siromašnih obitelji i raznih manjina čine 85 posto usvojene djece u losanđeleskom okrugu, a 70 posto u Kaliforniji kao cjelini. Jedan od glavnih razloga je taj što savezne vlasti plaćaju većinu troškova za usvojenu djecu iz siromašnih obitelji, dok države i okruzi moraju plaćati većinu troškova za usvojenu djecu iz imućnijih obitelji. Od osamdesetih godina prošlog stoljeća broj djece predane u ruke udomitelja povećan je za 500 posto u Kaliforniji, dok je u Sjedinjenim Državama udvostručen. Procjenjuje se da sada jedno od četvero djece dolazi u dodir sa sustavom dječje zaštite prije navršene 18. godine. Znači li to da u Kaliforniji od 1980-ih naovamo ima 500 posto više zlostavljanja djece ili dvostruko više u Sjedinjenim Državama? Ne, dakako da ne: na djelu je ostvarivanje zacrtanog plana.

Da, djecu *treba* zaštititi od roditelja zlostavljača, ali ovdje se uglavnom ne radi o tome. Sam sustav ne mari za dobrobit djece. Statistike američkih vlasti pokazuju da su djeca u sustavu „socijalne skrbi” šest do sedam puta izloženija zlostavljanju i tri puta izloženija mogućnosti da budu ubijena negoli djeca u širem stanovništvu. Više od 660 djece u sustavu udomiteljske skrbi okruga Los Angeles umrlo je od 1991.,

a više od 160 njih je ubijeno. Zamislite kakve su dakle brojke diljem svijeta. List *Miami Herald* otkrio je da su liječnici prepisali psihoaktivne lijekove za 31 posto djece u udomiteljskoj skrbi na Floridi. Neuropsiholog i odvjetnik Toni Appel je rekao: „Čovjek stječe dojam da se ti lijekovi koriste kao kemijske luđačke košulje, a ne u terapijske svrhe.” U pravu je, dakako. A to je postala općeprihvaćena norma. Usvojena djeca pod nadzorom države također se iskorištavaju za testiranje lijekova i pesticida, kao u slučaju eksperimentalnog lijeka za AIDS koji se potajno testirao na usvojenoj djeci staroj samo tri mjeseca u jednom domu pod okriljem Katoličke crkve u New Yorku. Nakon što je njihova patnja razotkrivena postali su poznati kao „djeca zamorci”, ali to nipošto nije izoliran slučaj. Pedijatrijska bolničarka Jacklyn Hoerger, koja je upozorila svijet na to što se događa, usvojila je dva takva djeteta i prestala im davati spomenute lijekove. Gotovo trenutno djeca su postala „zdravija i sretnija”.

No, to je zasmetalo vlastima pa su joj djecu oduzeli, optužili je na sudu kao zlostavljačicu i zabranili joj da ih ikad više vidi. Kada kažem da su ti ljudi zli, ne šalim se. Mnoga djeca u državnoj ‘skrbi’ bacaju se u mreže pedofilskih krugova koji djeluju unutar sustava „dječje zaštite”.

Anthony Cavuoti, koji 14 godina radi kao socijalni radnik u okrugu Los Angeles, rekao je da su nekim roditeljima djeca oduzeta zato što su vikali na njih, dopuštali im da izostanu iz škole ili zakasne na nastavu ili zato što ne održavaju čistoću u domu. „Pomoć koju sada pruža [sustav] gora je od najgoreg zlostavljanja koje su ta djeca doživjela.”, kaže Cavuoti. „Traume koje se na taj način nanose djeci jednostavno su neopisive”. U istraživanju koje je provela kalifornijska Komisija Little Hoover iznijeti su navodi stručnjaka o tome da između 35 i 70 posto usvojene djece u Kaliforniji nije smjelo biti oduzeto roditeljima. Po njihovom mišljenju, ta djeca pate od dubokih psiholoških trauma. Oko 175.000 djece nalazi se u državnom „sustavu zaštite”, a zamislite koliki je sad njihov broj u čitavom svijetu. John Elliott, tehničar za posebne efekte, potrošio je 150.000 dolara da izvuče svoju kćer iz kandži okruga Los Angeles, a postupak njihove skandalozne socijalne službe opisao je kao „legalno otimanje djece u svrhu profita”. U uloženoj žalbi naveo je da su se socijalni radnici poslužili lažnim iskazima kako bi njegovu kćer stavili pod državnu ‘skrb’. Naposljetku, kćer mu je ipak vraćena. Elliott kaže:

Služe se lažima da bi vaše dijete zadržali u sustavu. Moju su kćer ondje cijelo vrijeme zlostavljali. To je biznis u kojem se obrću milijarde dolara. Sve se svodi na profit.

Da, točno, no ne samo na profit. Taj novac je samo stimulacija koju daju obitelji odabranih krvnih loza kako bi potaknule socijalne radnike da otimaju djecu i uspostave presedane za sve učestalije oduzimanje kontrole roditeljima nad djecom. Primjećujem da se sustav sada okomio na djecu koja se školuju kod kuće. Naš fabijanski lutak Ed Balls zatražio je ‘istraživanje’ i izvještaj o tome da li su kućnim školovanjem djeca izložena većem riziku od zlostavljanja. O, moj Bože, znate što su ustanovili? *Da jesu!* Sve su te stvari djelići slagalice: otimanje djece od strane Države

na putu prema Vrlom novom svijetu. Moramo shvatiti da nepravda prema drugima vodi do nepravde prema svima. Trebamo ustati protiv *svake* nepravde, jednostavno zato što je to ispravno i moralno. Treba dići galamu zbog otimanja djece od strane Države, a ukoliko se ne udružimo i ne zatražimo pravdu za druge jednoga dana na red će doći naša djeca i unuci. Zar to ljudima nije jasno?

Po gmazovskom planu, bebe u jaslama Države treba mikročipirati čim se rode kako bi ih se doživotno moglo kontrolirati izvana: mentalno, emocionalno i fizički, gdje bi Država diktirala svim njihovim mislima i postupcima. Time bi se također zajamčila neograničena opskrba Gmazova djecom. Volio bih da se svatko poveže s istomišljenicima i da svi zajedno počnemo graditi mreže podrške i komunikacije kako bismo zadobili snagu u jedinstvu i brojnosti, što je nužno želimo li se oduprijeti galopirajućoj diktaturi Države. Ukoliko to ne učinimo mi i naša djeca mogli bismo gorko požaliti. I žaliti cijeloga života. Postoje i *web* stranice podrške koje možete posjetiti, a jedna od njih je: **stolenkids-bloggers.blogspot.com** iz Ujedinjenog Kraljevstva.